

fom bekendt har man i de fildte Dage i Folkethinget indført den Methode, at man, i Stedet for at fende Love herind, fom man formoder, at vi ikke kunne gaa ind paa, ender dem med en Dagsorden, der figer, at, faalænge den nuværende Regjering fidder, kan det ikke nytte at føre disse Love videre, og Meningen dermed er ganffe tydelig den, at man vil have Verden til at tro, at den nuværende Regjering ikke vil gaa ind paa nogenfomhelst Reform. Derfor lynes det mig ikke, at Landstthinget, fom maa erkjende, at der i dette Dieblit ikke er Andet at gjøre end at slutte fig faa tæt fom muligt om den beftaaende Regjering, fulde paaatage fig Ansvaret for at fremfalde Negtelte af kongelig Sanktion paa et Lovforflag, naar der er Tale om et Spørgsmaal, hoorpaa der ikke ligger større Vægt end paa det foreliggende, og navnlig kan jeg ikke forftaa, at det ærede Ste Medlem for 2den Kreds (Gaffner), fom indtil for kort Tid fiden har været Medlem af Regjeringen, og hvis aabne og ridderlige Karakter jeg høtagter, vil være med til paa den Måde at fpønde Ven for Regjeringen. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem, dengang han undertegnede Forlaget, har været fig bevidst, hvilke Følger dets Vedtagelfe vilde have. Alfsaa jeg finder, at det er et uheldigt Tidspunkt, man har valgt til at fremkomme med Rvutningsforflag, og dernæft finder jeg ogsaa, at Forlaget i og for fig er uheldigt. Dette har nu det meget ærede 1fte Medlem for 1fte Kreds (Madvig) meget udførlig godtgjort igaar, faa at jeg kun har ganffe lidt at tilføie. Min ærede Sidemand mente rigtignok, at de Vanskeligheder, fom det ærede Medlem for 1fte Kreds opregnede, ikke vare af stor Betydning. Jeg kan indrømme, at de ikke alle vare lige vægtige, men han vil dog maaffe være faa befteden paa fin Side at indrømme, at de Mobbemærkninger, han anførte, heller ingenlunde vare vægtige; de vare endogfaa overmaade lette. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn gjorde opmærksom paa det tænkelige Tilfælde, at en Valgmenighed kunde tælle Medlemmer i flere Sogne — jeg vil her i en Parenthes bemærke, at jeg er enig med den ærede 4de Landstthingsmand for 2den Kreds (Hafle), fom fidder her bag ved mig, i, at naar Forlaget skal have praktiff Betydning, maa man nedfætte Tallet fra 20 til 10 —, faa at alfsaa Valgmenighedspræften kunde komme til at reife omkring og holde Gudstjeneste paa flere Steder. Derved vilde han faae en Frihed, fom Folketikkens faft ansatte Præfter ikke have, idet de kun kunne prædike i deres egen Kirke men behøve Tillædelfe enten af en Kollega eller af en Majoritet i en anden Menighed for at kunne optræde i en anden Kirke end deres egen. Den store Frihed, fom derved vilde indrømmes Valgmenighedspræfterne, vilde i et Tilfælde have ikke ringe Betydning, nemlig hvis Valgmenighederne tog en fektariff Retning, hvad intet Menneffe kan indftaa for, og vilde propagere omkring i Menig-

hederne. Et andet Tilfælde er ligefaa tænkeligt, et Tilfælde, fom det ærede Medlem for Kjøbenhavn dog ikke nævuede, nemlig at der i et stort Landfog kunde findes Medlemmer af flere Valgmenigheder. Lad os f. Ex. tage Liffjøb Sogn, fom tæller 10,000 Menneffer. Hvor let vilde det ikke kunne tænkes, hvis der opftod tre Valgmenigheder i Omegnen, at da hver af disse Valgmenigheder talte ti Medlemmer i Liffjøb Sogn. Naar det var Tilfældet, kunde man alfsaa tænke, at en faadan Sognekirke kunde blive brugt for Alvor, idet der kunde blive Gudstjeneste i den fire Gange hver Spndag. Vrede Medlemmer ville maaffe fige, at faadanne Tilfælde ikke ville indtræffe, men det kan dog Ingen af dem indftaa for; naar man giver en almindelig Lovregel, kan det ikke nytte, at man alene tager fin Jantafi til Hjælp, men man maa bruge fin Starpsindighed og underføge, i hvilke Tilfælde denne Lovregel vil kunne anvendes, og hvis man da fer, at der i visse tænkelige Tilfælde kan opftaa Stede ved dens Anvendelfe, bør man ikke vedtage den. Der er et Tilfælde, fom ikke vilde høre til de allerfeldneste. Min ærede Sidemand (Sonne) talte om Præfterne og mente, at de let vilde kunne komme ud af det med hinanden, og at det ikke var Fare for, at der vilde opftaa Konflitter mellem Valgmenighedspræfterne og de faft ansatte Præfter. Jeg vil nu gjerne indrømme, at i mangfoldige Tilfælde vil der ikke opftaa Konflitter eller gjensidige Drillerier og Chifaner med Hensyn til Kirkebygningens Benyttelfe; men Præfterne ere Menneffer faa godt fom vi Andre, de have affurat de samme Skjøbeligheder, de ere ikke fri for Forfængelighed, Skynsyge og dealige Egenfkaaber. Lad os tenke os, at en for Dvrigt dygtig og nidkær Præft faar en Kapellan, fom af en eller anden Grund ikke føler fig tilfreds hos ham, men fom behager en Del af Sognebeboerne bedre end Sognepræften. Hvad er faa naturligere, end at Kapellanden damer fig en lille Valgmenighed i Sognet, og tro de Herrer faa, at disse to Præfter ville ftaa i godt og venffabeligt Forhold til hinanden? Jeg tror det ikke, thi det er naturligt, at den faft ansatte Præft vil føle fig krænket derved, at en Mand, og det endda en Mand, fom han selv har kaldt til Sognet, laver en Valgmenighed i Sognet og benytter den Kirke, fom han har været vant til at betragte fom fin egen. Det ærede Medlem kaldte den foreslaede Beftemmelfe et ganffe lille Tillæg til den Lov, vi vedtog iffor om Kirkerens Brug. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at dette „ganffe lille Tillæg“ har en færegen Beftaffenhed, idet det nemlig gjør denne Lov fuldftændig om. I Loven om Kirkerens Brug er der nemlig givet to Myndigheder Naadighed over Kirkerne; den ene er Sognepræften, den anden er Menighedens Flertal. Om vi nu i Nar fæiede til, at Menighedens Mindretal, ja endogfaa dens Mindretal i ubegrændfet